

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: M. Š.

proti

žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2021, č. j. KUKHK-37192/DS/2020-4 RČ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. V této věci se jedná o posouzení společenské škodlivosti jednání žalobce (naplnění materiálního znaku přestupku), který řídil motorové vozidlo, ačkoliv měl platnou blokaci řidičského oprávnění.
2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 9. 2021, č. j. MuJc/2020/8828/DOP/Kaf. Správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 25 000 Kč, povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

3. Přestupku se žalobce dopustil tím, že v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu řídil motorové vozidlo, ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Hlídka policie totiž zjistila při silniční kontrole dne 19. 2. 2020 v 9.00 hodin dle lustrace v evidenci řidičů, že žalobce měl od 31. 12. 2019 platnou blokaci řidičského oprávnění z důvodu minulého zákazu činnosti, po jehož konci nedoložil příslušnému místu registrace řidičů žádost o vrácení řidičského oprávnění, doklad o psychologickém vyšetření a doklad o zdravotní způsobilosti. Dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal s navrženými důkazními prostředky. Tím došlo v řízení k procesní vadě a k nesprávnému závěru. Pokud by žalovaný provedl navržený důkaz, dospěl by k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně není v souladu s hmotným právem.
5. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se nezabývali také tím, zda byla naplněna společenská škodlivost jednání, tedy materiální stránka přestupku. Žalobce uvedl, že v době spáchání přestupku existovaly zvláštní okolnosti, které škodlivost jeho jednání zásadním způsobem snižovaly. Žalobce se dostavil na pracoviště orgánu státní správy v Semilech, kde mu úřednice vydala řidičský průkaz. Současně jej ubezpečila, že může po převzetí řidičského průkazu řídit motorová vozidla. Touto informací se proto řídil. Poté se však při silniční kontrole hlídkou policie dozvěděl o formálním nedostatku – že nepožádal o vydání (vrácení) řidičského průkazu příslušný orgán státní správy. Tento úkon žalobce obratem učinil, zároveň doložil požadované lékařské potvrzení o způsobilosti řídit motorová vozidla.
6. Situaci popsal tak, že půlroční zákaz řízení (který považuje za zcela oprávněný, neboť se přestupku dopustil) skončil dříve, než správní orgán I. stupně pravomocně rozhodl. Proto si na základě výzvy úředníka správního orgánu vyzvedl svůj řidičský průkaz dříve, než bylo řízení pravomocně ukončeno. O jeho vině tedy bylo rozhodnuto až po uplynutí daného zákazu řízení. Úřednice žalobci řidičský průkaz vrátila a nic po něm nepožadovala. Pouze sdělila, že nemá důvod řidičský průkaz dále zadržovat a žalobce již může řídit. Žalobce považuje takový průběh za netypický a své pochybení vnímá jako určitou past na občana nastavenou přísně formálním posouzením věci.
7. Namítl také, že se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami a pouze se spokojil s tím, že zcela mechanicky citoval zákonná ustanovení. Nepřihlédl však k tomu, že se žalobce řídil tím, co mu sdělil úředník při vydání řidičského průkazu.
8. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Navrhl také, aby soud uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rekapituloval dosavadní průběh řízení a související skutkové okolnosti. K žalobním námitkám uvedl, že zákon o silničním provozu má výraznou funkci preventivní. V něm stanovené povinnosti nejsou bezvýznamné, neboť pro bezpečnost silničního provozu mají zásadní význam. Bezpečnost lze zajistit pouze tím, že účastníci provozu na pozemních komunikacích budou respektovat ustanovení zákona. Předmětná skutková podstata je skutkovou podstatou zakazující a odkazuje na konkrétní případ zákazu v zákoně o silničním provozu. Pro její naplnění je podstatné, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a to zákonem předvídaným jednáním. Určuje-li tedy § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, že řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění motorových vozidel, pak ten, kdo tak nečiní, porušuje zákon. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce naplnil svým jednáním všechny znaky přestupku, včetně jeho materiální stránky. Poté, co bylo ve věci rozhodnuto, měl žalobce povinnost odevzdat řidičský průkaz do 5 dnů od právní moci rozhodnutí. Řídit motorové vozidlo mohl až po doložení dopravně-psychologického vyšetření a písemné žádosti o vrácení řidičského oprávnění, jak stanoví zákon.
10. Provedení důkazu výsledkem pracovnice Městského úřadu Semily žalovaný považuje za nadbytečné, neboť řidičský průkaz byl žalobci vrácen ještě před nabytím právní moci rozhodnutí, kterým byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Žalovaný také uvedl, že výzvou ze dne 3. 2. 2020 příslušný správní orgán vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu a informoval jej o dalším procesním postupu.
11. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.

IV.A Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

13. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami a spokojil se s pouhou mechanickou citací zákonných ustanovení bez ohledu na žalobcova tvrzení.
14. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24, a ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63).

15. Žalovaný těmto požadavkům dostál. Podle krajského soudu je napadené rozhodnutí plně přezkoumatelné, neboť je z něho jednoznačně patrné, jak žalovaný vypořádal jednotlivé odvolací námitky a z jakých důvodů shledal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku. Ačkoliv je napadené rozhodnutí svým obsahem stručné, stručnost odůvodnění je dána pouze povahou projednávané věci, nikoliv úplnou absencí skutkových a právních úvah žalovaného. Je přitom zřejmé, že žalovaný se důkladně zabýval také naplněním materiálního znaku spáchaného přestupku (viz str. 5 rozhodnutí). Jeho argumentaci soud považuje za přezkoumatelnou, přestože žalovaný nereagoval výslovně na všechna tvrzení žalobce týkající se komunikace s příslušnou úřednicí správního orgánu I. stupně.
16. Pokud se otázkou společenské škodlivosti výslovně nezabýval správní orgán I. stupně, je tomu tak z důvodu, že žalobce (a jeho zmocněnec) byli ve správním řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí pasivní a omezili se pouze na podání odporu. Ústního jednání se nezúčastnili. Jak přitom vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, splývá-li naplnění formálních znaků s naplněním také materiálního znaku (což je případ i projednávané věci, viz níže), představoval by striktní požadavek na explicitní vyjádření úvahy o materiálním znaku v každém správním rozhodnutí přehnaný a bezúčelný formalismus (rozsudek ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 As 170/2019 – 27). Na odůvodnění rozhodnutí nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud (a obdobně také správní orgán) podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Z těchto důvodů soud shledal námitku nepřezkoumatelnosti nedůvodnou.

IV.B Společenská škodlivost jednání žalobce

17. Jádrem sporu je v projednávané věci posouzení otázky, zda žalobce svým jednáním naplnil vedle formálních znaků také materiální znak přestupku. Krajský soud tedy hodnotil, zda jednání žalobce bylo společensky škodlivé, neboť žalobce se domnívá, že v době jeho jednání existovaly zvláštní okolnosti, které škodlivost jednání zásadním způsobem snižovaly. V důsledku těchto okolností považuje řízení vozidla s blokadí řidičského oprávnění pouze za formální pochybení.
18. K vymezení skutku soud odkazuje na úvodní body odůvodnění rozsudku. Pro předmět řízení je pak podstatné shrnutí chronologie předcházejícího přestupkového řízení, ve kterém byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce svým jednáním zavinil dopravní nehodu a správní orgán I. stupně mu uložil trest zákazu činnosti rozhodnutím ze dne 11. 12. 2019, č. j. MuJc/2018/22166/DOP/Kaf, a to v délce 8 měsíců. Trest byl počítán od data 16. 7. 2018, kdy byl žalobci zadržen řidičský průkaz. Protože však řízení v této věci přesáhlo svou délkou (do pravomocného vyřízení) dobu vysloveného zákazu činnosti, správní orgán I. stupně žalobci vrátil řidičský průkaz [§ 118c odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu]. Tento postup správní orgán I. stupně zdůvodnil tím, že nelze uložit jinou výši správního trestu, než jaká byla uložena již v příkazním řízení, pokud nedošlo v dalším řízení ke změně právní kvalifikace. Žalobci tedy vrátil dne 18. 6. 2019 řidičský průkaz

ještě před pravomocným skončením řízení, aby žalobce nebyl nucen vykonat delší trest zákazu činnosti, než jaký správní orgán uložil v příkazu.

19. K pravomocnému skončení předcházejícího řízení o přestupku došlo dne 31. 12. 2019, neboť k tomuto dni nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 12. 2019. Tímto rozhodnutím žalobci vznikla povinnost opět odevzdat řidičský průkaz, přičemž správní orgán I. stupně jej poučil o tom, že může bezprostředně poté žádat o navrácení řidičského oprávnění, pakliže doloží nezbytné podklady stanovené v § 102 zákona o silničním provozu pro případy pozbytí řidičského oprávnění podle § 94a téhož zákona.
20. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu také výzvou ze dne 3. 2. 2020 (doručena fikcí dne 16. 2. 2020), ve které jej opět poučil o povinnosti doložit dopravně psychologické vyšetření a posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel. Ani na tuto výzvu žalobce svou povinnost nesplnil. Při silniční kontrole dne 19. 2. 2020 v 9.00 hodin pak hlídka policie zjistila dle lustrace v evidenci řidičů, že žalobce měl od 31. 12. 2019 platnou blokaci řidičského oprávnění z důvodu minulého zákazu činnosti, po jehož konci nedoložil příslušnému místu registrace řidičů žádost o vrácení řidičského oprávnění, doklad o psychologickém vyšetření a doklad o zdravotní způsobilosti.
21. Tyto skutečnosti nejsou mezi účastníky řízení sporné, proto z nich krajský soud bez dalšího vycházel při hodnocení žalobních námitek. Mezi účastníky není také sporu o tom, že žalobce formálně porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, podle kterého může řídit motorové vozidlo pouze *„osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu“*. Dopustil se tak jednání naplňujícího formální znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu.
22. Společenská škodlivost nicméně podle žalobce není naplněna, neboť v době spáchání přestupku existovaly zvláštní okolnosti, které škodlivost jednání zásadním způsobem snižovaly. Uvedl, že při vrácení řidičského průkazu řádně navštívil pracoviště orgánu státní správy v Semilech, kde mu úřednice vydala řidičský průkaz a ubezpečila jej, že může po převzetí řídit motorová vozidla. Postupoval na základě poslední informace získané od pracovníka orgánu státní správy a touto informací se řídil. Úřednice po žalobci nic nepožadovala a pouze mu sdělila, že nemá důvod řidičský průkaz dále zadržovat a již může řídit. Žalobce považuje takový průběh za netypický a své pochybení vnímá jako určitou past na občana nastavenou přísně formálním posouzením věci.
23. Krajský soud konstatuje, že tyto skutečnosti nejsou způsobilé přivodit nesplnění materiálního znaku přestupku. Společenská škodlivost jednání je zásadně předpokládána již naplněním formálních znaků přestupku. Jinými slovy skutkové podstaty přestupků jsou formulovány tak, že vymezují pouze skutky, které jsou společensky škodlivé. Lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011 - 77, podle kterého je možné obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje zpravidla materiální znak přestupku. Totožný závěr je obsažen také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne

22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39. Pokud tedy bylo prokázáno splnění formálních znaků přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, platí, že je splněn také materiální znak - společenská škodlivost jednání.
24. V případě žalobce lze hovořit o jistém oslabení společenské škodlivosti v důsledku toho, že uložený trest již fakticky vykonal v dané délce ještě před pravomocným skončením správního řízení. Avšak to nic nemění na tom, že společenská škodlivost byla jednoznačně dána i v době nyní posuzovaného skutku. Je tomu tak proto, že v době spáchání přestupku žalobce stále nesplnil všechny povinnosti, které zákon ukládá pro případ pozbytí řidičského oprávnění, a to bez ohledu určitý časový odstup těchto úkonů od samotného vrácení řidičského průkazu v průběhu správního řízení. Nelze tak jakkoliv přistoupit na argumentaci žalobce, že v době jeho jednání nebyl naplněn materiální znak přestupku. Žalobce totiž netvrdil významné okolnosti, které by mohly snižovat škodlivost jednání žalobce, nýbrž pouze skutečnosti, ze kterých vyplývá, že naopak nedbal dalších povinností, které mu zákon ukládá v souvislosti s pozbytím řidičského oprávnění.
25. Podle § 94a odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že *držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel*. Třetí odstavec téhož ustanovení pak odkazuje na postup upravující odevzdání příslušného řidičského oprávnění.
26. Vrácení řidičského oprávnění poté upravuje § 102 zákona o silničním provozu. Podle § 102 odst. 1 písm. a) *příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodne na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a, o jeho vrácení po výkonu trestu nebo správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel*.
27. V následujících odstavcích dané ustanovení vymezuje nezbytné náležitosti této žádosti. Pro účely posuzované věci je podstatný především § 102 odst. 6 písm. b) podle něhož *žadatel musí prokázat psychickou způsobilost, pokud žádá vrácení řidičského oprávnění, které pozbyl v důsledku správním orgánem uloženého správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, byl-li tento správní trest uložen na dobu nejméně 6 měsíců*.
28. Jak vyplývá z citovaných ustanovení, žalobce byl povinen po nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 12. 2019 odevzdat řidičský průkaz příslušnému úřadu obce s rozšířenou působností. Na tento úkon nelze nahlížet pouze formálně, jak to činí žalobce, ale je třeba přihlédnout k tomu, že žalobce byl současně s žádostí o vrácení řidičského průkazu povinen prokázat psychickou způsobilost [§ 102 odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu]. Navzdory tomu, že pro tento postup zákon volí poněkud komplikovanou konstrukci, není dán žádný prostor pro to, aby žalobce své povinnosti nedostál. Krajský soud poukazuje také na to, že správní orgán I. stupně žalobci poskytl v poučení detailní návod se všemi nezbytnými kroky, které musí po právní moci rozhodnutí učinit, tak aby dostál všem zákonným povinnostem souvisejícím s uložením trestu zákazu činnosti.
29. Krajský soud tedy shrnuje, že žalobce nesplnil svou povinnost odevzdat řidičský průkaz, a především povinnost s následnou žádostí o jeho vrácení prokázat psychickou způsobilost. Pokud poté žalobce řídil motorové vozidlo s platnou blokací řidičského oprávnění, a to v důsledku nesplnění právě uvedených povinností, porušil § 3 odst. 3

písm. a) zákona o silničním provozu. Takové jednání pak nepochybně vykazuje vedle formálních znaků přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu také znaky společenské škodlivosti, neboť jím dochází k ohrožení zájmů chráněných zákonem. Pokud jde o tu část námitky, podle níž měl žalovaný provést výslech úřednice, která žalobci měla vydat řidičské oprávnění a sdělit mu, že může nadále řídit, ztotožňuje se krajský soud plně s vypořádáním této námítky již žalovaným, jakkoliv ten to učinil velmi stručně. Předně je třeba uvést, že sdělení úřednice v dané fázi řízení nemají žádný vztah k povinnostem žalobce nastoupivším po pravomocném uložení trestu zákazu činnosti. Krajský soud rovněž opětovně poukazuje také na skutečnost, že správní orgán I. stupně poskytl žalobci ve svém rozhodnutí ze dne 11. 12. 2019 rozsáhlé poučení o tom, jaké povinnosti ho stíhají, přestože mu již byl vrácen řidičský průkaz. Důkladně pak také popsal, jaké úkony musí po právní moci rozhodnutí vykonat. Pakliže žalobce (či jeho zmocněnec) tomuto nevěnoval potřebnou pozornost, jde to pouze k jeho tíži. I tuto námitku žalobce tedy soud hledal nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. listopadu 2022

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: I. S.